

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **R. A.**

zastoupen V. N. P., zástupce, bytem Z. 5, P. 1

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2017, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-ZA17-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2017, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-ZA17-2017, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v České republice (dále také „ČR“) dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

I. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby ze dne 17. 9. 2017 pak žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu, jakož i trpí jinými vadami zákonnosti.
4. Konstatoval, že byl v zemi původu pronásledován pro svoji publikační činnost na sociálních sítích a pro kontakt s blogerem kritizujícím tamní politický režim. Do jeho bytu vtrhli dva muži, kteří jej zbili a odvedli na Oddělení banditismu a terorismu, kde ho ze stejného důvodu (pro jeho publikační činnost) dále bili. Žalobce se obává trestního stíhání pro údajné daňové úniky, kterých se nedopustil. Tento postup je podle něho obvyklý a ázerbajdžánský politický režim takto bojuje s opozicí – lidé jsou vězněni pro spáchání trestného činu nesouvisejícího s jejich aktivitami. Přesto žalovaný odmítl spojitost mezi trestním stíháním žalobce a jeho publikační činností. Výše popsané vniknutí do žalobcova bytu, jeho bití a předvedení, pak žalovaný pokládá za „ojedinělý exces“. Žalovaný pak v rámci ekonomie řízení nechal přeložit jen vybrané části materiálů předložených žalobcem v průběhu řízení.
5. K prokázání pravdivosti výše uvedeného tvrzení citoval žalobce v doplnění žaloby Prohlášení NESEHNUTÍ ze dne 27. 5. 2016, týkající se propuštění investigativní novinářky uvězněné za údajné daňové úniky a nelegální podnikání, která byla odsouzena k 7,5 rokům vězení. Propuštěna byla po 1,5 roce. (NEzávislé Sociálně Ekonomické HNUTÍ – nevládní nezisková organizace, zaměřující se na řešení problémů týkajících se lidských práv, životního prostředí a práv zvířat; vzniklo v Brně v r. 1997 odštěpením z Hnutí Duha). Pro daňové úniky byl k trestu odnětí svobody ve výměře 7,5 let odsouzen i významný advokát, přední ázerbajdžánský disident. K tomuto uvedl žalobce citace zpravodajského serveru Echo24.cz (český zpravodajský server, dle vlastních slov - pravicové a liberálně konzervativní médium). Poukazem na zprávu Člověka v tísni (humanitární, rozvojová, vzdělávací a lidskoprávní organizace obecně prospěšná společnost) pak žalobce konstatoval třetí případ pronásledování a následného zadržení za vlastizradu, neoprávněné podnikání a podvod. Konkrétně manželského páru aktivně usilujícího o propuštění politických vězňů v Ázerbajdžánu v souvislosti s Evropskými hrami v Baku.
6. Žalobce je dle jeho vyjádření ohrožen podobně, a proto odmítl vyhovět předvolání orgánu činného v trestním řízení. Dobře totiž ví, že se daňového deliktu nedopustil a že nebude mít šanci svoji nevinu ve spravedlivém procesu prokázat, nýbrž že bude uvězněn jako další nevinní političtí aktivisté. Za této situace nemůže dle žalobce obstát argument žalovaného, že nevyužil všech možností, které tamní právní řád k obraně jeho práv nabízí. Rovněž tak žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

7. Žalobce ve svém doplnění žaloby žalovanému dále vytýká, že se nedostatečně seznámil se situací v oblasti dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu a i z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného vadné. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má žalobce za to, že žalovaný nemohl vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak je mu uloženo správním řádem. Jeho hodnocení podkladů je nesprávné a jeho rozhodnutí tedy nemá oporu ve správním dokazování. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
9. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, v místě bydliště se žádným způsobem veřejně politicky neangažoval a ani ve své novinářské činnosti se příliš intenzivně neprojevoval. V zemi původu vyjma jednoho nedoloženého napadení a několikahodinového zadržení policií žádné potíže neměl, avšak v této souvislosti se ani nepokusil obrátit na příslušné orgány s žádostí o pomoc, nadto zemi původu opustil legálně, letecky, s vlastním cestovním pasem, z čehož je zřejmé, že o jeho osobu nemají bezpečnostní orgány či orgány činné v trestním řízení žádný zájem, a proto mu ani v případě návratu do země původu pronásledování dle § 12 zákona o azylu či reálné ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a této právní úpravy nehrozí. Také matka mu telefonicky sdělila, že se o jeho osobu žádný orgán v zemi původu nezajímá, a to ani v žalobcem zmiňované věci daňového deliktu. Po vyhodnocení veškerých spisových materiálů včetně výpovědí žalobce a příloh působí jím uváděné důvody nevěrohodně a značně účelově. V rámci zásady hospodárnosti řízení nechal žalovaný přeložit pouze písemné materiály doložené žalobcem, jež by se mohly týkat přímo jeho osoby. Je možno připustit, že v Ázerbájdžánské republice není v oblasti dodržování lidských práv a svobod vše na požadované úrovni, avšak ke každé žádosti o udělení mezinárodní ochrany je třeba přistupovat individuálně. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

III. Jednání před krajským soudem

10. Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobce nebyl pronásledován. Odkázal přitom na Ženevskou konvenci o uprchlících z r. 1951, v níž se uvádí definice, kdo je uprchlíkem. Je to ten, kdo má odůvodněné obavy z pronásledování, přičemž se nemusí jednat o konkrétní a skutečné pronásledování. Dále odkázal na § 36 odst. 3 správního řádu, který žalobci umožňuje seznámit se se všemi dokumenty, které byly podkladem ke správnímu řízení a vyjádřit se k nim. Žalovaný sice

tvrdí, že žalobce tohoto práva využil, tato informace však není úplně pravdivá. Žalobce se seznámil pouze s jedním dokumentem a sám předložil další dva dokumenty. Vše probíhalo pouhých 10 minut. Tato skutečnost byla zapříčiněna tím, že nebyl řádně obeznámen se svými právy. Tím, že žalovaný nepřeložil všechny dokumenty, narušil princip daný v důkazním řízení. Pokud by totiž všechny důkazy žalobcem předložené byly řádně přeloženy, pak by žádost žalobce byla odůvodněna řádně a muselo by jí být vyhověno. Dále uvedl, že pokud žalovaný konstatuje, že si informace předložené žalobcem vzájemně protirečí, pak bylo povinností žalovaného dotazem na žalobce tyto informace doplnit a upřesnit a namítanou vadu tak odstranit. Zástupce žalobce dále vyslovil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že žalobce neměl žádné politické názory. Takový závěr označil za nepravdivý, neboť žalobce je novinář a jako takový vyjadřuje svůj názor na politickou situaci, zvláště když pracoval v novinách, které byly svou podstatou politické. Dále upozornil, že v protokolu o pohovoru není dostatečně věrně zaznamenáno, za jakých okolností žalobce opustil svou zemi. Nikdy totiž netvrdil, že by do ČR přijel pro to, že se mu zde líbí. Cestoval totiž do Rakouska a do ČR byl pak následně převezen rakouskou policií. Dále konstatoval, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na dopis Ministerstva zahraničí č. 108836/2016, kde se píše, že v Ázerbajdžánu je situace s ohledem na politické novináře klidná. Upozornil však, že dokumenty jiných organizací hovoří jinak.

11. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření ze dne 13. 11. 2017. K jednotlivým námitkám zástupce žalobce pak konstatovala následující.
12. Pohovor s žalobcem byl proveden za přítomnosti tlumočníka, žalobce byl řádně seznámen s tím, že ve smyslu § 36 odst. 3 může nahlížet do všech podkladů a toto jeho právo nebylo nijak časově omezeno. Dále uvedla, že s námitkou týkající se zajištění překladu důkazů předložených žalobcem se žalovaný podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zde jasně rozvedl, proč přistoupil k překladu pouze některých důkazů. Dále konstatovala, že žalovaný neuvedl, že by žalobce neměl politický názor, neboť ten má samozřejmě každý občan. V azylovém řízení však bylo hodnoceno, zda žalobce uplatňoval svá politická práva a tato skutečnost nebyla ve správním řízení prokázána. Zdůraznila, že sepsaný protokol o provedeném pohovoru pak byl zpětně žalobci na jeho žádost přetlumočen, žalobce k jeho obsahu neměl žádné námitky a tuto skutečnost stvrdil svým podpisem.
13. K dotazu soudu žalobce provedl hodnocení důkazů předložených v soudním řízení, přeložených na čl. 86 – 201 soudního spisu. Jedná se o tyto důkazy: 1) Dopis od matky. Tímto důkazem chtěl žalobce osvědčit, že není pravdou tvrzení žalovaného, že jej nikdo v Baku nehledá. Z dopisu vyplývá, že policie se o něho neustále zajímá. 2) „Abrazhchenie“. Tímto důkazem bylo potvrzeno, že žalobce je novinář, důkaz podepsal Machir Djavadov, o němž je známo, že je nepřítel prezidenta. 3) Reference. Tento důkaz získal žalobce od shora jmenovaného Machira Djavadova, bývalého prokurátora v Baku. V něm se popisují události o arménsko-ázerbajdžánském konfliktu a je zde zmiňována celá rodina prezidenta, tedy otec současného prezidenta a jeho syn, současný prezident. Tento dokument označil žalobce za životu nebezpečný, který není možno publikovat. Tento zákaz se však netýká v řízení před soudem. 4) Článek o situaci v Baku a návštěvě Angely Merkelové. Tímto důkazem upozornil na to, že zmíněná kancléřka chtěla v Ázerbajdžánu vyjednat, aby byli z vězení propuštěni novináři. 5) Dokument o kolegovi z redakce, s nímž žalobce spolupracoval a který následně zmizel a nikdo neví, kde se

nachází. 6) Článek o „Mejdan Tv“, jehož sídlo se nachází v Berlíně. Žalobce k tomuto článku konstatoval, že v Ázerbajdžánu je vysílání této televizní stanice zakázáno, protože je protivládní, žalobce s ní však spolupracuje a poskytl jí rozhovor.

14. K dotazu pověřené pracovnice žalovaného, od kdy žalobce spolupracuje s televizí v Berlíně, žalobce odpověděl, že spolupráce trvá tři roky. K dalšímu dotazu, proč tuto skutečnost neuvedl do protokolu o pohovoru, žalobce uvedl, že v protokolu tuto skutečnost zmínil, když konstatoval, že v ČR je rádio Svobodná Evropa a v Berlíně „Tv Mejdan“. Nebyl přitom žalovaným dotazován, jak dlouho jeho spolupráce s touto televizí probíhá.
15. Pověřená pracovnice žalovaného k hodnocení shora uvedených důkazů (1 – 6) žalobcem uvedla, že dopis od matky je beze sporu vyjádřením jeho přímé příbuzné, která může být vedena snahou synovi pomoci. Zdůraznila však, že sám žalobce v pohovoru uvedl, že matka říká, že ho v Baku nikdo nehledá. K dalšímu důkazu nazvanému „Abražčenie“ konstatovala, že plně nechápe, co by sama skutečnost, že bylo napsáno Machirem Djavadovem, měla v daném řízení znamenat. Jedná se dle jejího názoru o pouhé tvrzení. Chápe připomínku týkající se článku v novinách o návštěvě německé kancléřky, nicméně konstatuje, že neví, jakou důkazní sílu v daném správním řízení by tato skutečnost mohla mít, když žalobce bezesporu není uvězněným novinářem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
17. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 16. 3. 2017. Následně dne 21. 3. 2017 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, se narodil a na Sibiři, kde jeho otec dříve pracoval jako geolog, cestovním dokladem nedisponuje, neboť mu jej odebral převaděč, národností je Ázerbajdžánec a vyznává islám. Hovoří rusky, ázerbajdžánsky, tureckých, anglicky a částečně německy. V minulosti nebyl členem žádné politické strany, je ženatý a má 2 děti, jeho žena a děti žádají o mezinárodní ochranu společně s ním. Dříve žil v centru města Baku, po události, která se tam stala, již dále na tomto místě nežije. Dále uvedl, že vlast opustil letecky dne 10. 8. 2016. Odletěl do Istanbulu a následně do Prahy, odkud se vydal s rodinou vlakem do Rakouska. Do České republiky byl předán rakouskou policií dne 16. 3. 2017 v rámci dublinského systému. O mezinárodní ochranu zažádal v Rakousku, nyní žádá znovu v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má alergii na mořské plody a trpí stresem. Bere uklidňující léky, v důsledku stresu přišel o vlasy. K důvodům, proč podává žádost o mezinárodní ochranu v České republice, sdělil, že mnoho slyšel o této zemi a dlouho plánoval, že sem přijede, proto si zařizoval i česká víza. Byl ale oklamán jedním člověkem z Rakouska, a tak nakonec požádal o mezinárodní ochranu tam. Uvedl, že se v České republice se chce obrátit na Rádio Svobodná Evropa a spolupracovat s ním, v jeho vlasti je totiž tato stanice zakázána. Dále uvedl, že v jeho vlasti mu hrozilo nebezpečí od státních úřadů a policie a tu z důvodů článků, které umístil na sociální síť. Vzpomenul, že k němu do bytu vtrhli neuniformovaní muži, sebrali mu notebook a fotoaparát a předvedli jej na takzvané oddělení Banditismu a terorismu. Stalo se tak před očima jeho ženy dětí. Dostal ránu

pěstí a manželka facku. Dále vzpomenu, že v lednu k němu domů přišel obvodní policista, který za ním nikdy dříve nepřišel a požádal ho, aby se uklidnil a varoval ho před problémy, které ho mohou čekat. V návaznosti na to se pak stal popsáný incident. Konstatoval rovněž, že mohl klidně utéct do Ruska, má tam mnoho přátel, pro propojenost tamního režimu a režimu jeho vlasti to však neudělal. O České republice slyšel mnoho dobrého od přátel, kteří zda byli jako turisté a velice ji chválili. Od okamžiku, kdy byl převezen z Rakouska, musí říci, že je to tu oproti Rakousku úplně ráj. V Ázerbajdžánu je člověk stále sledován, v Rakousku byl zavřen do cely a nedostalo se mu dobrého zacházení.

18. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že se rozhodl opustit svoji vlast poté, co obdržel druhý dopis, aby se dostavil na soud, když byl z nepochopitelného důvodu obviněný, že neplatí daně. Považoval za štěstí, že nebyl obviněn třeba z prodeje drog. Na soud se nedostavil, znamenalo by to pro něho smrt. Zmíněnou obsílku od soudu u sebe neměl, uvedl, že zůstala v Rakousku. Jeho převaděč mu také sebral mnoho dokumentů. První obsílku od soudu dostal v květnu 2016, v té době již ve svém bytě nežil, proto byla následně tato písemnost doručena jeho matce. Druhou obsílku obdržel v červnu nebo v červenci 2016. K popsánému incidentu došlo v únoru 2016. Dále konstatoval, že policisté při jeho zadržení mluvili o muži jménem M. D., který utekl do Rakouska a stal se velkým nepřítelem prezidenta Ázerbajdžánu. Při svém zadržení pak byl žalobce bit právě z toho důvodu, že se na sociálních sítích kontaktoval s tímto mužem a bavil se s ním. Po incidentu v jeho bytě zavolal žalobce na policii a řekl jim, co se mu stalo, ti mu sdělili, že vše prošetří. Dále však nebylo, na koho se obrátit. Telefonoval rovněž na linku ombudsmana a prezidentské kanceláře.
19. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil záznamy diskusí ze sociálních sítí s mužem, který vystupuje s profilem M. D., fotky internetových blogů a kopii přední strany tištěných novin, fotografie s rozličnými motivy – převážně zatčení různých lidí, lékařskou zprávu o vyšetření žalobce v Rakouské republice, novinářský průkaz.
20. Žalovaný z těchto materiálů pořídil překlady, jež dále tvořily součást spisového materiálu na straně 68 až 70. Za důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalovaný jeho obavu ze zadržení pro jeho publikační činnost a nedostavení se na předvolání k soudu.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že přistoupil k překladu vybraných částí materiálů předložených žalobcem, zejména těch, kde byla pod uvedeným článkem fotografie podobná žalobci a dalo se tak najít přímé vodítko mezi předloženým materiálem a tím, co žalobce uvedl, dále pak článek z titulní strany novin, které žalobce sám jmenoval a udaný článek doložil. Ve shodě se zásadou hospodárnosti řízení pak správní orgán nepřistoupil k překladu rozhovorů ze sociálních sítí, či žalobcova předvolání na soud, neboť tyto důkazy žalobce svými vlastními slovy dostatečně popsal. Žalobce dále do spisu doložil množství podkladů s různými tématy, týkající se zatčení rozličných osob policií, vyfocené plakáty s tématy politických vězňů. Správní orgán k tomu komentoval, že se jedná o fotografie z neznámého zdroje, které žalobce nijak nerozvedl a z kterých není možné vyvodit jakoukoliv souvislost mezi osobou žalobce a jím popisovanými událostmi. K obecné situaci v Ázerbajdžánu si pak správní orgán obstaral vlastní zdroje, se kterými žalobce obeznámil. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování

politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Vzpomenout přitom, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a na politiku takřikajíc nevěří. Žalovaný rovněž uzavřel, že nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce hovořil o napadení dvěma muži ve svém bytě a tento útok spojuje se svoji novinářskou činností proti státnímu zřízení Ázerbajdžánu. Dále žalovaný uvedl, že si nechal přeložit 3 články žalobce do českého jazyka a neshledal na nich nic politicky závadného či protirežimního. Jednalo se o články s názvem „Nezávislá státní politika zajišťuje úspěch“, další článek se týkal šachové olympiády v Baku a poslední článek informoval o jednání hnutí nezúčastněných států na podporu územní celistvosti Ázerbajdžánu. Žalovaný k tomu podotkl, že se jedná o články podporující současnou ázerbajdžánskou politickou linii. Neshledal v těchto člancích nic, proč by měl být žalobce v jeho zemi pronásledován za protirežimní novinářskou činnost.

22. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že si je jist tím, že žalobce nebyl vystaven ve své zemi pronásledování toho charakteru a intenzity, které je dáno zákonem o azylu v jeho § 12 písm. a) a písm. b), neboť ze země vycestoval bez jakýchkoliv problémů legálním způsobem se zvoleným cílovým státem. Rovněž jeho rodina jako celek nebyla vystavena adresnému pronásledování. Pouhá skutečnost, že žalobce pochází ze země, která je svým způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu shora uvedené právní úpravy.
23. Z napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že žalobci byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce využil možnosti k předložení dalších důkazů a uvedl, že dokládá článek o novináři z Tbilisi, který byl pracovníky tajné služby zadržen pro nezákonné překročení hranice a obrátil se na prezidenta Gruzie o pomoc. Žalobce žádal zajištění překladu tohoto článku, neboť se jednalo o novináře z jeho vlasti a on sám je také novinář. Dále předložil žalovanému předvolání k soudu, které mu bylo doručeno, když byl již v České republice. K těmto návrhům důkazů žalovaný konstatoval, že přistoupil k překladu pouze vybraných částí, a to těch, kde byla pod uvedeným článkem fotografie podobná žadateli a dalo se tak najít přímé vodítko mezi předloženým materiálem a tím, co žalobce uvedl. Ve shodě se zásadou hospodárnosti řízení pak žalovaný nepřistoupil k překladu článků ze sociálních sítí a dále i předvolání žalobce na soud, neboť tyto důkazy dle názoru žalovaného žalobce vlastními slovy dostatečně popsal. Žalovaný dospěl k závěru, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Rovněž konstatoval, že žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce ohledně jeho soudních předvolání z oficiálně daňových důvodů, která dle jeho mínění na něho byla záměrně nastražena, a tato tvrzení považoval za nevěrohodná. Na samotném popisu předvolání k soudu ze slov žalobce žalovaný neshledal nic závadného, jednalo se dle jeho názoru o předvolání na soud v Baku ve věci dluhu s řádným poučením. Žalovaný tak konstatoval, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti dospěl k názoru, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dále konstatoval, že žalovanému je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále

konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

24. Krajský soud hodnotil postup žalovaného z pohledu jednotlivých procesních ustanovení správního řádu, zejména jeho ust. § 3, které žalovanému ukládá povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2 dané právní úpravy. Přitom správní řád umožňuje užít k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (ust. § 51 odst. 1 správního řádu).
25. Hodnocením postupu žalovaného dospěl krajský soud k závěru, že důkazní řízení nebylo vedeno způsobem shora naznačeným a daným procesním předpisem vyžadovaným. Žalobu proto musel označit za důvodnou.
26. Krajský soud se na základě tvrzení žalobce a následně předložených důkazů nemohl ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Dále dovodil, že nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti pociťoval odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
27. Žalovaný totiž učinil tento závěr, aniž by provedl vyčerpávajícím způsobem všechny důkazy předložené žalobcem, které by k vyjasnění věci mohly přispět. Provedené důkazní řízení tak neodpovídalo požadavkům zásady volného hodnocení důkazů, když žalovaný zajistil provedení překladu pouze omezeného množství důkazů ve formě listin a ve zbylé části konstatoval, že ve shodě se zásadou hospodárnosti nepřistoupil k překladu rozhovorů řečených ze sociálních sítí, či předvolání žalobce na soud, které žalobce svými slovy dostatečně popsal. Postup žalovaného tak krajský soud hodnotí jako nesouladný se zásadami důkazního řízení, což v konečném důsledku znamená vady řízení způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
28. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí uvádí, že články, jejichž překlad zajistil, působí prorežijním vychvalující dojmem a směřují k nepolitickým tématům. Žalovaný tedy uvedl, že nevidí vodítka v novinářské činnosti žalobce, pro která by měl být pronásledován v jeho zemi. Dále dovodil, že ani u ostatních článků žalobce není důvodné se domnívat, že by jejich charakter mohl být jiný. Ani tento názor nelze považovat za objektivní, vyvěrající z nastalé důkazní situace.
29. Aby mohl žalovaný dospět k nepochybnému závěru, že žalobce nesplňuje požadavky ust. § 12 zákona o azylu, považuje krajský soud za nezbytné, aby do důkazního řízení byly zahrnuty i obsahy článků žalobce publikovaných na sociálních sítích a rovněž písemnosti týkající se jeho předvolání k soudu v zemi původu. Žalovaný k nim uvedl, že jejich překlad nezajistil, neboť považoval za postačující, když jejich obsah žalobce dostatečně popsal. Krajský soud naopak pro objektivní posouzení věci považuje za důvodné překlady těchto písemností zajistit, aby mohlo být najisto postaveno, z jakých důvodů soud žalobce předvolal a tento důkaz pak hodnotit i v souvislosti s tvrzením žalobce, že

v jeho zemi je obvyklé, aby osoba, zejména novinář, který se zpronevěřil požadavkům tamního režimu, byl nedůvodně nařčen z jiného trestného činu. Za potřebné a sloužící k celkovému vyjasnění situace žalobce považuje krajský soud i to, aby žalovaný zajistil překlad dalších materiálů předložených žalobcem týkajících se jeho publikační činnosti za účelem širšího objasnění jeho postoje k současnému politickému režimu panujícímu v jeho zemi původu. Žalovaný by měl zaměřit pozornost na tvrzení žalobce, že je novinář a posoudit, jak dalece je či není tato profesní skupina v Ázerbajdžánu vystaven určitému nebezpečí či dokonce stíhání za situace, kdy publikuje protirežimní informace. Tyto okolnosti je žalovaný povinen zvážit a současně posoudit, jak dalece by k jejich objasnění mohly vést důkazy, které žalobce v průběhu správního řízení předkládal. Teprve poté může žalovaný zaujmout jednoznačné stanovisko k tvrzení žalobce o jeho obavách z pronásledování.

30. Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. k dalšímu řízení. Shora vysloveným právním názorem je žalovaný vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
31. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, ten však náklady řízení nežádal. Krajský soud tedy rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. října 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.